



# OV KSČM DOMAŽLICE

## RUSKÁ EKONOMIKA A DVĚ RIZIKA

Josef Skála, Haló Noviny 18. 2. 2016

**Putin vrátil Rusko na nohy, do pozice velmoci, píše The Saker, což je pseudonym vojenského experta z Floridy (nedávno prý přesídlil na Island). Zkoumá však hlavně rub téže mince.**

»Za Jelcina,« píše autor, šokující už roky svou informovaností, »měli ruští ministři menší moc, než západní poradci.« Změnili vlastní zemi v »kolonii Spojených států«. Rusko bylo »v 90. letech pod kontrolou USA přinejmenším tak, jako Evropa a Ukrajina dnes«. Následky byly »katastrofální: ruské přírodní zdroje se rabovaly, miliardy dolarů rozkrádaly a mizely na západních offshore účtech«. Zato »ruský průmysl drtila devastace«. V ovzduší »bezprecedentní vlny násilí, korupce a bídy«. Ruskou federaci to srazilo na »samu hranu rozpadu na pidistáty«. Byl to čas »hororů, srovnatelných jen s velkou válkou«. Země se řítí na sám »práh exploze«. »Něco se prostě už podniknout muselo.«

### Žába na prameni reformy

Putin se těší »podpoře šokujících 90 procent populace. Přesto je tu však stále klíčový problém, jež se mu řešit nedaří: Ne a ne dosáhnout racionální reformy ruské ekonomiky«. Příčiny sahají až do dob, kdy Putin střídal Jelcina. Tehdy musela »dvě zbylá mocenská centra (vedle už zmíněných zahraničních poradců), oligarchové a bývalá KGB, hledat cestu z krize«. Našla ji v »myšlence sdílené moci - oligarchů, reprezentovaných Dmitrijem Medvěděvem a bývalé KGB Vladimírem Putinem«. Kompromisu dvou stran ve víře, že »každá dokáže tu druhou blokovat«. Že právě »kombinace velkých peněz a svalů zajistí zemi dostatečnou stabilitu«.

»Medvěděvově skupině,« píše osvědčený mozek z Floridy, »říkám ´atlantičtí integracionisté´, kdežto lidem kolem Putina ´zastánci euroasijské suverenity´. Prvním z nich kráčí o to, aby Rusko coby rovnoprávného partnera akceptoval Západ. O kompletní integraci Ruska do anglo-sionistického impéria. Cílem těch druhých je naprostá ´suverenizace´ Ruska a zformování multipolárního mezinárodního systému za pomoci Číny a dalších zemí BRICS.«

### Postupná obnova suverenity

»Atlantičtí integracionisté ovšem s tím, že je Putin sice pomalu, ale systematicky začne vytlačovat od moci, nepočítali.« Začal »profláknutými oligarchy typu Berezovského a Chodorkovského«. Pak si vzal na mušku i »lokální oligarchy, gubernátorské mafie, etnickou galerku, zkorumpované činitele průmyslu atd.« Krok za krokem »obnovil mocenskou vertikálu«. A »rozdrtil wahhábistické vzbouřence v Čečensku«. Nakonec se dokázal »zbavit i nejhorších ministrů typu Serďukova a Kudrina«.

Zatím se »mu však nepodařilo reformovat ruský politický systém, nahradit pátou kolonu v Kremlu a jeho okolí a reformovat ruskou ekonomiku«.

Dnešní »ruská Ústava a vládní systém jsou čirým produktem amerických poradců«. Přišli s ním »po krvavém rozdrčení opozice v roce 1993, umožňujícím Jelcinovi vládnout až do roku 1999«. Tím víc je »paradoxní, líčí-li dneska Západ Putina jako despotu«. Ten totiž jenom »zdědil politický systém, projektovaný právě Západem«.

### Tykadla »Washingtonského konsensu«

»Hlavní překážkou reformy politického systému je odpor prozápadní páté kolony v Kremlu a jeho okolí.« Ta zemi oktrojuje »politiku Washingtonského konsensu«. Navzdory »evidentním důkazům, jak špatné, ba přímo katastrofální důsledky má«. Putin to »nepochybně chápe, daný trend však, aspoň prozatím, není s to zvrátit«.

»Lídry páté kolony,« píše The Saker, »jsou hlavně bývalý první vicepremiér Anatolij Čubajs, první náměstkyně šéfky ruské centrální banky Ksenija Judajevová, vicepremiér Arkadij Dvorkovič, první vicepremiér Igor Šuvalov, guvernérka ruské centrální banky Elvíra Nabiullinová, ministr hospodářského rozvoje Alexej Uljukajev, ministr financí Anton Siluanov a premiér Dmitrij Medvěděv.«

I to je přitom »jen část celku«, jenž do »ruské mocenské struktury zasahuje mnohem hlouběji«. A vedle »nebezpečných ideologů typu Kudrina a Čubajse« se hemží i »tuctovými postavami bez imaginace, jako jsou Siluanov a Nabiullinová«. Sám o sobě z nich »Putina není s to ohrozit nikdo«. Coby »skupina jsou však v dnešním politickém systému protivníkem, jež podceňovat nelze a který Putina blokuje. Věřím však, že přípravy na její vytlačení už jsou v běhu«.

### **Hospodářská politika vlády pod palbou**

Jedním z »možných signálů je fakt, že ruská média, blogosféra i ta velká korporátní, jsou teď velice kritická vůči hospodářské politice premiéra Dmitrije Medvěděva. I většina ekonomů už se shoduje, že příčinou momentální ekonomické krize v Rusku není pokles cen ropy či západní sankce, ale zmatečná rozhodnutí ruské centrální banky (typu plovoucího kursu rublu či vysoké úrokové sazby)«. O absenci vládních kroků na podporu skutečné reformy a rozvoje ruské ekonomiky ani nemluvě.

»Zvláště pozoruhodné je, že slovní oponenti páté kolony teď v ruských médiích, a to i státním VGTRK, disponují kvanty vysílacího času. S lídry opozice vůči stávající hospodářské politice typu Sergeje Glazeva, Michaila Děljagina či Michaila Chazina dnes běží rozsáhlá interview, cupující ekonomickou politiku Medvěděvovy vlády. Putin sám přitom nic viditelného nepodniká. V posledním každoročním projevu o stavu země práci centrální banky dokonce pochválil. Co se to tedy vlastně děje?«

Putin je předně, »limitován čistě vládou zákona, což je pro lidi, vystavené západní propagandě představitelné jen obtížně. Nemůže prostě jen tak poslat speciální síly a nechat všechny ty týpky jednoduše pozavírat za korupci, jiné delikty či sabotáž. V Rusku to sice leckoho štve, tak to však dneska chodí.«

### **Udržet na uzdě konfrontaci**

»Teoreticky sice Putin může odvolat vládu jako celek (či její část) a jmenovat i jiného guvernéra centrální banky. Problém je ovšem v tom, že by to vyvolalo extrémně tvrdou reakci Západu.« **Michail Děljagin**, ředitel Výzkumného ústavu problémů globalizace, nedávno prohlásil, že »pokud by Putin podnikl právě to, Západ zareaguje ještě ostřeji než po zpětném připojení Krymu k Rusku.« Možná má pravdu. »Osobně ale soudím, že Putin se neobává jen reakce Západu, ale i ruských elit, zvláště těch za vodou, jež mají Putina v nelásce všeobecně a podobnou čistku by vnímaly jako atak na své osobní a životní zájmy.« Holport »americké subverze a lokálních velkých prachů je v Rusku určitou krizi bezpochyby s to vyvolat«.

Tady se ovšem »rýsuje i paradoxní moment: mezi Ruskem a Západem panuje konfrontace už od momentu, kdy Rusko zabránilo USA v napadení Sýrie. Ukrajinská krize to vyhrotila ještě víc. Přidá-li se k tomu i pokles cen ropy a západní sankce, lze říci, že Putin teď potřebuje hlavně předejít všemu, co krizi zhorší ještě víc«.

Není však právě dnešní riziko důvodem »celý dům od páté kolony konečně vyčistit«? Je to »jen Putin, kdo zná odpověď, jen on totiž zná všechna fakta«. A tedy i to, že »lidová nespokojenost s 'ekonomickým blokem' vlády a s centrální bankou roste nepochybně víc, než co jiného«. Zatímco »většina Rusů vnímá ekonomickou politiku Medvěděvovy vlády se vztekem, znechucením a frustrací, Putina osobní popularita roste až ke hvězdám«.

### **Obrátit hněv proti viníkům**

»Má ryze osobní intepretace zní následovně: Putin to nechává dojít do ještě horšího stavu, protože ví, že se hněv lidu obrátí ne proti němu, ale proti jeho nepřátelům. Což nejde o to samé, co ruské bezpečnostní síly dělaly v 90. letech? Nenechaly snad i tehdy, dřív než postrčily k moci Putina, dospět v Rusku krizi až nadoraz? Nepočkal Putin, dřív než dal zelenou armádě, až na moment, kdy čečenští wahhábisté napadli Dagestán? Což Rusko nenechalo, dřív než mu zlikvidovalo v podstatě celou armádu, Saakašviliho napřed zaútočit na Jižní Osetii? Nepočkal si snad Putin, dřív než otevřel

‘vojentorg’ (vojenské dodávky) a ‘severní vítr’ (dislokaci dobrovolníků), na útok Ukronácků se vším všudy?«

»Putinovi kritici budou tvrdit, že zaspal a zůstal zaskočen.« Že reagoval »pozdě a nedostatečně« (až »když se to zvrhlo v pohromu«). »Má odpověď je prostá: a čím to skončilo? Což Putin pokaždé nedosáhl právě toho, o čem mu šlo?«

»Jsem přesvědčen,« tvrdí zasvěcený hlas zdáli, »že Putin ví velice přesně, že primární základnou jeho moci není armáda či bezpečnostní služby, ale ruský lid. A tedy že chce-li cokoli podniknout, zvláště jde-li o nebezpečný krok, musí mít jistotu, že za ním ruský lid stojí téměř bezpodmínečně.« Že »může riskantní krok podniknout, až když je krize evidentní už úplně všem«. Teprve když »po něm ruský lid ten riskantní krok chce sám a je připraven, nebude-li jiného vyhnutí, nést i následky«. Což byl »přesně případ opětovného připojení Krymu či ruské vojenské intervence v Sýrii«. Situací, kdy lidé už sice »nesou následky Putinova kroku, ale akceptují je v přesvědčení, že jiná možnost k dispozici není«.

### **Stopou Kutuzovovy taktiky**

Takže i dnes »Putin buď zaspal a reaguje se zpožděním, anebo nechává věci záměrně vyhrotit až do úplné krize«. A »začne jednat teprve ve chvíli, kdy ho ruský lid plně podpoří«. Kdy »jemu samému nepřipíše jak vinu za krizi, tak za cenu, již si vyžádá její řešení«.

»Nejpravděpodobnější se zdá být následující verze: Putinovi se zatím, což je evidentní, nepodařilo vyrovnat s pátou kolonou v Kremlu a jeho sousedství a situace se rychle zhoršuje. Poslední Kudrinův pokus dostat se zpátky do vlády měl posloužit spíš mediální páté koloně v Rusku (a v zahraničí) a podle očekávání se nezdařil.« To ovšem »ukazuje, že atlantickým integracionistům roste sebedůvěra. A cosi je na spadnutí už velice brzy«.

Připomíná to Kutuzovovu mazanost. Napoleonovi pak lezly oči z důlků. Stetoskop, jímž tajuplný The Saker naslouchá tepu doby, bývá filigránsky přesný. Že by se výjimečně mýlil?